

REVISTA

DEL MOMENT ESPORTIU

Als nostres futbolistes

Ens enorgullim, tots els granollerins, d'un bon temps ha, de l'empenta i prosperitat que va adquirint el nostre club de futbol. En més d'una ocasió hem fet articles encomiatrics, des de nostres columnes granollerines, alabant en tot el que's mereix, l'esforçada voluntat que, tant els nostres jugadors com molt bona part dels socis que constitueixen la nostra primera associació esportiva, esmercen en guanyar preponderància i en fer que el nostre club local traspassi, com se sol dir, les nostres fronteres. Feina és aquesta que és tant més d'alabar, per quant el jovent (jugadors i espectadors) s'és allunyat del vici i de l'antra, i així personalment es dignifica i dignifica, al propi temps, la nostra ciutat.

Més, davant l'espectacle que ja hem presenciat mantes vegades, i darrerament la *batalla campal* que s'esdevingué a la veïna població de Mollet, amb ocasió de disputar-se la copa oferta per la casa Castells, en la qual, com diem en altre lloc, jugadors i públic d'ambdós bàndols es barallaren furiosament davant de tot un públic que havia pagat la seva entrada per a presenciar una lluita noble, un acte culte; no podem per menys que protestar-ne amb tot nostre braó, com aimants del viril esport, i fer qualques consideracions arràn del fet que ens dol com a ciutadans i com aficionats als esports.

No estarà per demés que senyalem, de primer antuvi, que en escriure aquestes ratlles no ens mou, mica ni molla, cap apassionament en respecte als equips que entraven en brega el diumenge passat. Coneixem les causes que varen ocasionar tant incivil col·lisió i no per conèixer-les, ens havem d'estar de qualificar, com ho fem, tant dolorós espectacle. És per això precisament perquè ens dirigim als nostres futbolistes, i més que als jugadors, als espectadors, per a dir-los que l'esport l'ha implantat la societat, segons consell dels filàntrops i higienistes, per a dignificar, enlairar i enfortir les races.

I encara que la demostració de la força bruta, en la forma de donar-se cops de puny i trompades, no deixa d'ésser una demostració de fortitut individual i una manera especial de distingir-se dels dèbils i pobres d'esperit, en raó a la suprema llei de la sociabilitat progressivament organitzada, representa aquesta demostració de força, un acte de brutalitat que retrograda l'individu a l'estat cultural de les races primitives.

I com que, tractant-se d'homes i generacions cultes, qualsevol incident que es presenti, poden solventar-lo i arranjar-lo; és per això que cridem l'atenció dels aimants de l'esport i en primer lloc de les Juntes directives dels clubs, no sols del nostre, si que també als de Mollet, Caldes, etc; perquè fixin futures actuacions i procurin —puix tenen mitjans per a aconseguir-ho— evitar aquests dolorosos espectacles en els nostres camps vallesans, si volen evitar que l'esport mori bell mig del menyspreu i del buit que entorn seu faria la societat, racionalment organitzada i constituïda.

DE COL-LABORACIÓ

Sant Marsal

II

Les boires han tapat el sol; enllesim a dinar, puix no dona gaire gust estar-se aturat; i ens en anem cap a Sant Marsal. L'aspecte del santuari és típic de debò; coronen la façana dugues campanes, que entre el temps i les olives que s'hi estatgen, com si fos llur casa pròpia, hi han deixat el segell de l'antiga casa que plau al visitant. L'edifici és de pedra; el vent i les glaçades han anat gratant el ciment de les parets i apar que la vella església ha d'anar a caure d'un moment a l'altre.

Entrem En Fransí, que és un xicot alt i revingut, amb cara de pasqües, lliga una branca d'abet a la motxilla; altres, prenen cafè boi drets; allò sembla un petit exèrcit movil litzat.

Per fi a dos quarts de quatre marxem, despedint-nos de les Agudes, que ens

mostren les seves torteres; voregem el Tordera, que neix allí on hem dinat no saltres; tres quarts més tard l'atruessem i seguim vorejant-lo a mà esquerra. Passem per un camí que ens fa quedar esgarriats; un abim, fons i molt perillós és a nostres plantes; anem passant d'un a un.

Un cel vermell ens avisa que la nit se acostava. Es fa fosc; amb treballs veiem on posem els peus. Per uns moments penssem si ens haurem de recollir en alguna casa d'aquells indrets fins l'endemà; però sort de la fermesa d'en Morell i el coneixement que te del terreny. A dos quarts de sis, arribem al poble de Montseny

Una de les nou senyoretetes que venen, camina molt malament, degut al calçat, i en dit poble s'el canvia. Preparem els fanals, distribuïnt-ne un a cada grup de cinc. Encara ens falten tres hores per a arribar a l'estació de Palautordera!

Carretera enllà, ens girem enrera; sembla una processó. A les set, deixem un camí de carro i agafem la carretera nova, arribant a Sant Esteve a tres quarts de vuit; quinze minuts més tard, som a Palautordera

Nosaltres som els primers, en arribar a l'estació, tres quarts lluny del poble; els altres arriben de mica en mica; els últims venen en una tartana que han llogat a Palautordera. Entre tots omplim la sala d'espera de l'estació

Arriba el tren i pugem tots als dos últims cotxes. El convoi arrenca cap a casa. Para a Llinàs; poc després a Cardedeu. Tots estem entusiasmats de l'excursió. En Fransí proposa que en arribant a Granollers hem de cridar tres cops *hurra!*; en Morell dona un crit de *Visca LA GRALLA!* Anem per a agafar la motxilla, quan sentim una forta sotragada que ens fa tambalejar, i s'atura el tren en sec

Baixem davant del Casino. Què haurà passat? Ens diuen que la màquina ha escantonat un cotxe que hi havia parat a l'estació. Ens despedim, allavors, dels companys d'excursió, i fins una altra!... Més, si pot ésser, que en arribar el tren no ens gastí semblants bromes.

(De l'excursió del dia 7 de gener)

CUCH

Xocolateria RIBALTA

BARCELONA

Imp. Garrell : Granollers : Clavé, 25 : Telèf. 117

L'ABELLE

Companyia d'Assegurances
sobre la vida i contra els accidents

Agència general a Granollers:

LLUÍS OLIVÉ : Josep Umbert, 37

Fundada l'any 1877

Solmesa a l'intervenció de l'Estat

F. 100.000,000 de reserva